

אמר לו אותו יהודי לאותו הרשע של הגיהנם: מי אתה? אמר: יהודי רשע אני, והממנים של הגיהנם לא מזכירים את שמי, ושלש פעמים דנים אותי ביום, ופעמים בלילה. אמר לו: את שם מקומך ידעת? אמר לו: הגליל העליון. - והשארף בן בעולם? אמר: תינוק השארתי, ואני הייתי קצב, ומהרעות הרבות שעשיתי בראשונה היו דנים אותי מפי, ומרגלי ומידי. והמלאך שהוא ממנה על הקברות אומר לי בשעה שדנים אותי: אוי למי שנשבע לקים את התורה, ונשבע על שקר! אוי לקרקפת שלא הניחה תפלין מעולם! ואוי לידים ששמשו בהבלי העולם! ואוי לרגלים שהיו הולכים בהבלי העולם!

בשעה שהיו מלקים אותי מכות מרדות, אמרתי כל מה שעשיתי. ובאה נשמתי, והמלאך שהיה ממנה על נשמתי, ונתנו כתב אחד מכל מה שעשיתי. ונשמתי עשתה עדות עם המלאך, ואמרו: (דברים יז) על פי שנים עדים או שלשה עדים יומת המת. ועל זה (מכה ז) משכבת חיקך שמר פתחי פיך. ומי הוא? זו הנשמה, שהיא מעידה על אדם בשעת מיתתו. התעורר משנתו אותו איש, הלך לגליל העליון, ואמר לאיש אחד: ראית תינוק שהוא בן של קצב, שמת בזמן פלוני? אמר לו: התינוק הזה שאתה שואל עליו, הוא הולך לבית המטבחים, והוא רשע כמו אביו. כך וכך יהיה לו, ולאביו, ולמינקת שהיניקה אותו. הלך לבית מדרש אחד, שמע תינוק שהיה אומר, (משלי ב) אם תבקשנה ככסף וגו'.

הלך לבית המטבחים, וראה תינוק שהיה משחק עם הנערים

אמר ליה ההוא יודאי ליההוא חייבא דגיהנם, מאן אנת. אמר יודאי חייבא אנא, וממונין דגיהנם לא מדכרין לי שמי. ותלת זמנין דיינין לי ביומא, ותרין בליליא. אמר ליה שמא דדוכתך ידעית. אמר ליה, גלילא עילאה. אמר ליה ושבתך בר בעלמא.

אמר ינוקא שבקנא. ואנא קצבא הוינא. ומן בישיין (דף ט ע"ב) סגיאין דעבידנא בקדמיתא, הוו דיינין לי מפי, ומרגלי, ומידי. ומלאך שהוא ממונה על הקברות, אמר לי בשעתא דדיינין לי, אוי למי שנשבע לקיים את התורה, ונשבע על שקר. ווי לקרקפתא דלא מנחא תפלין מעולם. ואוי לידים ששמשו בהבלי העולם. ואוי לרגלים שהיו הולכים בהבלי העולם.

בשעתא שהיו מלקין אותי מכות מרדות, אמרתי כל מה שעשיתי. ובאה נשמתי, והמלאך שהיה ממנה על נשמתי, וכתבו כתב אחד מכל מה שעשיתי. ונשמתי עשתה עדות עם המלאך, ואמרו: (דברים יז) על פי שנים עדים או שלשה עדים יומת המת. ועל דא (מכה ז) משכבת חיקך שמר פתחי פיך. ומאן איהי. דא נשמתא, דהיא מעידה על בר נש בשעת מיתתו.

איתער משינתיה ההוא גברא, אזיל לגלילא עילאה, ואמר לגברא חד, חזיתא לינוקא דאיהו בן קצבא, דמית בזמן פלוני. אמר ליה ינוקא דא דאת שאיל עליה, איהו אזיל בבי מטבחיא, ואיהו רשע פאבוהי, כך וכך יהא ליה, ולאבוה, ולמיניקתא דיניקא ליה. אזיל למדרשא חד, שמע לינוקא דההוא אמר, (משלי ב ד) אם תבקשנה ככסף וגו'.

אזר לבי מטבחיא, וחזא לינוקא דההוא משחק